

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

(ADHERIT A LA «UNIO CATALANISTA»)

BARCELONA

10 d' Abril 1919

Nostre homenatge al GENI

Angel Guimerà

Com els grans homes de l'Historia de l'Humanitat, s'es guanyat el respecte, l'admiració dels altres homes, no per la faramalla de les dignitats oficials, sino pels seus prestigis propis.

En Guimerà no ha sigut ni tant sols un regidor miserable; ha estat un català de cap a peus, i per aquest únic timbre de gloria s'es conquerida, per part dels catalans, una consideració extraordinària que toca les fites del fanatisme.

A hores d'ara, és veritat que apreciem les seves altes qualitats, mes a l'igual que a tots els Genis, a mida que s'escorri el temps la seva tasca gegantina serà més reconeguda i admirada. Segles a venir la seva figura anirà engrandint-se fins a esfumar-se en el mateix marxapeu de l'Inmortalitat.

Encara que un xic tart, L'INTRANSIGENT ve a retre homenatge al mestre dels mestres. Les nostres lloances són eixides del cor i en aquest sentit esperem seran rebudes per l'homenatjai.

No hi cap en les planes del nostre setmanari un estudi critic de tan alta personalitat. Ensagem fer relluir a grans trets els principals caires de la seva vida.

Déu estudiar-se en Guimerà des de tres punts d'obrir: Com a poeta, com a patriota i sencillament com a home.

En Guimerà és un Poeta. Ho diem nosaltres i ho ratifica solemniament tot el món literari; doncs pocs són els llenguatges parlats als quals no hagin sigut traduïdes les seves obres.

I dintre la poesia es distingeix pel conreu de l'alta tragedia. Desde «Gala Placidia» fins a «Jesus que torna» s'es revelat com un Shakespear en aquest genre.

En Guimerà és un catalanista d'aquells que l'han pegada en batejar de reconstruïts. Probes. Les seves millors poesies són «El Cap d'En Moragas», «Agonia», «Darrer Plant d'En Pau Claris». I nosaltres no sabem que s'hagin escrit posades plenes de tanta santa indignació contra els tirans així com amara des de tanta filialtendresa a la Patria Catalana. Una altra proba.

L'exaltació del nostre Teatre. Del Teatre d'En Pitarrà, de pagesos i graciosos, en català del que ara es parla, salta d'un bot a l'escena dels grans drames passionals, de l'alta tragedia, amb personatges abrandats dels més foguejants lirismes, en un llenguatge tan depurat com el dels nostres clàssics. Mes encara. L'Autor de «Terra Baixa» fou un gran revolucionari. I nosaltres no podem pas explicar els plans revolucionaris que cobeja la seva ànima de patriota. El català es parlava oficialment només que una vegada l'any, i en una sola solemnitat: la dels Jocs Florals. Doncs ell titllat per molts de romàntic, va ser el primer qui esbombà nostra idioma al public, i precisament en la més acurada entitat cultural de Barcelona: L'Ateneu. Quan ne fou President llegí son discurs inaugural «La Llengua Catalana», que armà un sagramental, pero que fou la consagració definitiva de nostra excelsa parla. I no pot senyalar-se cap punt del nostre moviment nacionalista que en Guimerà no hi hagi portat el seu optimisme i la seva ajuda.

Com a home, es un veritable amic. El mateix que el Sol, és Ell l'únic que no s'adona de la resplandor que espargeix i dona vida a tots els sers de la Naturalesa. Com tots els personatges veritablement eminents encercla el seu cap l'aureola de la modestia. Es de notar que com de més petits, de més humils individus es tracta sent més preferència i més benignitat. No s'ha donat de menys de deixar representar les seves produccions a la Casa del Poble de Barcelona, i d'assistir ell mateix a la representació.

Igual que el nostre gran Rei En Jaume, Déu li dona llarga vida per a cumplir la seva missió sobirana. Nat el dia 6 de Maig de 1849, se'n va avui cap a la ratlla dels setanta. I encara el veiem passejar per les vies de la seva estimada Barcelona, com un monument vivent de Catalunya, una mica encorbat, més que pel pes dels anys per la grandiositat de la Gloria que l'emboïlla.

EL 24 DE MAIG DE 1909

La manifestació organitzant-se a la Rambla de Catalunya en el homenatge que li feu el poble

HISTORIA CONTEMPORÀNIA

Les tres esques del pecat

Hi han dues sentències jurídiques aplicables a tots els ordres de l'activitat humana i que tothom les té a flor de llavi.

L'unió fa força. Divideix i vencerás.

Aquestes dues veritats, com cate-drals, són tan antigues com el món; mes així no és obstacle perquè existeixin pobles tan babaus que encara avui, malgrat els escarments soferts, no les capeixen.

Catalunya amotilla la seva conducta a la primera màxima desde Jofre el Pelós fins En Martí l'Humà, i amb aqueixa estrella al front esten els seus dominis fins a València i Mallorca: porta la seva influència a les costes d'Àfrica i als jardins de fades d'Orient, les barres catalanes es passegen, no temudes sino venerades i triomfals, per totes les mars i per tots els Continents; i és llavors que un dels nostres Reis pot saludar els catalans com el poble *pus lliure del món*.

Desde la mort del darrer tany de la Dinastia Catalana la nostra Nació no té esma per a redreçar-se contra la maleïda política castellana: Castella fica la bruixa en terres de Catalunya, els catalans senten el fibló mortal de la desavinença, de les divisions, dels odís, dels partits, i no tenint prou coratge per a resistir la veu de la sirena fatal esqueixen la túnica inconsútil de la seva santa Mare. Desde aquella negra data els catalans dividits, a mata degolla els uns contra els altres, s'afanyen en cavar-se ells mateixos la fossa, van de capgirell en capgirell, amb grans riallades dels de Madrid, que llestos com són, celebren aquesta actitud suicida dels feréstecs almogàvers que els permet anar tirant, que els deixa estrenyer tranquil·lament el jou de l'esclavatge de la nostra Patria desventurada qui tomba d'abim en abim fins arribar a l'estat fastigós de la setmana dels sometents.

Concretant-nos als nostres temps observem que tres són les tretes principals de que s'ha valgut l'estat espanyol per a dividir, per a debilitar els catalans i retraçar, per tant, el moment de l'Independència de Catalunya. La setmana tràgica. La qüestió social. La ratxada dels sometents.

El gat vell d'En Maura provoca o s'aprofita dels fets de Juriol, per a enfondir la divisió entre els catalans de la crosta i els de la flamarada; i la qüestió religiosa que semblava soterrada per sempre més entre els enderroc dels fossars, i monestirs resucita potent, menaçadora i encen odís, i

Abans de pintar, empaperar o bé decorar vostra llar, no deixeu de visitar els tallers d'En

FRANCESC GRAU

Mercaders, 27 (al costat del "Centre Obrer").

vessa sang innocent... sang de catalans. Ensemple En La Cierva, l'escolà entremaliat, per la seva banda, amb la mira a altre objectiu, fa córrer que aquella revolta és una guerra separatista.

Una altra foguera de discòrdia que saben calar-hi foc els nostres enemics implacables és la qüestió social. Segons d'on bufa el vent, els catalanistes són els burgesos, els industrials, els rics, els retrógades: quan se gira el panell els catalanistes són els morts de gana, els anarquistes i la gent sense creencies.

I la cuita corrents esmentarem, com darrera esca del pecat, els sometents d'ara.

Mireu, els dirán, aquests dels sometents són els qui no fa gaire *endomassaven els balcons* amb motiu de la petició d'Autonomia integral, són els agabelladors, els qui apujen els lloguers dels pisos, els qui s'enriqueixen amb les suors dels pobres... ¿I d'aquests que s'armen fins a les dents espereu obrers el vostre benestar, la vostra redempció? ¿I si ara que gaire bé no són res us persegueixen pitjor que els criminals com se portarien el dia de demà que constituissin el Govern de Catalunya.

Hi ha molta tela, però pleguem.

Si, pleguem, tot i fent constar la pena que sentim de pensar que els catalans, sempre impresionables, cauran en aquest nou parany dels *sometents de darrera hora*: que es deixarán ferir, com de costum, per aquesta arma flamant del sometent, que essent una institució catalana de soca arrel, l'estrafan els espanyols, així com estrafan i corquen totes les característiques de casa nostra per tal de destruir-les o acomodar-les als seus fins maquiavèlics d'una opressió sense esperança.

A tort i a dret

(D'Andorra estant)

La setmana tràgica. Jo me'n vaig a Xauxa. República catalana: Gran Programa.

Que tal, què fem, per aquests volts?

—Ja ho pots veure; morir-nos de fàstic.

Ja m'ho han dit ja, que us heu quedat a les fosques, i que havíau d'anar a peu com els pagesos de fóra. Que vareu estar a riscos de no poguer beure a galet ni a morro perquè volien tallar les canonades de les aigües. Que se us passegen els milis... per tots indrets.

I també vaig saber que no sortien diaris. ¡Quina desgracia!... que en surti mai més cap.

¡I que en sou de curts de gambals els xicots de Barcelona!

En totes aquestes marfugues jo no

hi veig més que un càstig de la Divina Providència.

Es natural, tot se us en va en estats, solucions jurídiques, assemblees i altres papereries per l'istil.

Aneu al gra, homes, aneu al gra.

Aquí a Andorra hi estem mes bé que a París.

Així és Xauxa. No depenem ni de França ni d'Espanya i fem el que ens dona la gana.

No anem a les quintes, no paguem contribucions, no fem servir per a res paper segellat. Aquí femem els gos-sos amb llonganices, parlem i escrivim oficialment el català a tot arreu, i amb quatre *guetos* d'allò més trempats en tenim prou per a governar tota la República.

No es coneixen vagues car tothom guanya el que deu no ja per a menjar sino per a engreixar-se fins a rebentar, si li passa pel cap.

D'agabelladors ni parlar-ne. Si apareguessin entre nosaltres els agabelladors els penjariem a la plaça. I no tingueu por, no hi tornarien més.

I tot això ve de la llibertat de cal ample que tots els andorrans gaudim.

I fins que vosaltres tingueu la llibertat, fins que totes les qüestions siguin arranjades dins de casa vostra mateix, no anireu bé, tireu pel cap que vulgueu.

Remeis radicals? Ja us els apuntaré. Per més que és sabut que cantant les veritats es perden les amistats.

Es proclama a Catalunya la República, car dels nostres Comtes sobirans ja no se'n canta gall ni gallina.

No sortirà altre diari que L'INTRANSIGENT, qui serà l'orgue oficial, que és com si diguessim, la Gasetta de la República Catalana.

Els redactors de L'INTRANSIGENT seran els primers Ministres. En Fresseta, que és un home de confiança (ai si!) serà ministre d'Hisenda. (Per la meua banda no hi tinc cap inconvenient).

Tots els altres càrrecs seran repartits, per ordre de mèrit, entre els protectors i llegidors del nostre setmanari; doncs la caritat ben ordenada per hom sia començada.

D'escombriaires, enterra morts, fanaleters i escura xemeneies en farán la tarregada.

Pujarem fins els núvols els jornals dels obrers, perquè no toquin el dos de casa nostra, i baixarem fins sota terra els preus dels queviures, del calçar i vestir i dels lloguers dels pisos, per tal que l'augment dels sous no resulti una broma pesada.

Nosaltres no tindrem més que la Generalitat. Una sola Cambra legislativa, i encara gracies; doncs amb una sola on puguin esbravar-se els oradors n'hi ha de sobres.

Mes, encara que, en general, les dones són massa xerraires, tindran dret d'ésser diputades, regidores i ministres. Ben depressa. S'ha acabat l'esclavatge. Llibertat, igualtat i res de bacallà ni arengadas.

Us imagineu res més bonic que sentir en ple Parlament o Consistori un discurs d'una xicota ben caia que tom-

ba governs i fa baixar el preu de les mongetes? Després que un Congrés on s'hi apleguin dames i cavallers, no ho neguin, que serà molt més salau que una sessió entre homes sols, mal carats, ensopits i lletjos.

I una de dues, o els capellans no paguen un centim o si els obliguem a tenir cédula i a pagar altres arbitris, que puguin ésser també proposats pels càrrecs de la República. No hem de tenir preferències ni antipaties per ningú.

En dies de necessitat tots els catalans agafarem les armes. En temps normal, portaran espasa els qui sentin vocació per la carrera militar.

Ara, que l'instrucció l'apendrem tots sense moure'ns del nostre poble, i sense haver de deixar l'ofici o els estudis i sense haver de deixar els pares vellets els qui en tinguin.

Tots els càrrecs públics no seran comprats, més, seran pagats. Així evitarem el dir de les males llengües, que els regidors, diputats i ministres, només procuren fer-se els seus.

Base sorprenent. Tots els empleats treballaran... com a feres.

Les eleccions no costaran una malla, doncs nosaltres ho endegarem tot al revés de com se fa avui dia. D'aquí endavant serà elegit diputat precisament el qui no vulgui ser-ne. No acceptarem el qui s'ofereixi espontaneament, enc que pagui els vots a vinticinc pessetes, no: serà el poble qui directament cercarà i asseurà al cadíral del govern els homes savis i honorats que no tinguin ganes de fer-se veure; que no els empenyin les gan-gues de l'ofici ni la paveria de portar el pendó a la professó de Corpus, ni assistir a recepcions sols per satisfer el gust d'enjegar una arenga, en castella de municipal.

I fins que la gent sigui ben civilitzada, res d'Unió d'empresaris de Pompe funebres. Tothom que neix i mori com li sembli.

I qui diu d'aquest ram diu de tots els altres. No hi haurà, per ara i tant, cap servei municipalitzat, ni els escorxadors. I la carn de badella i de moltó serà posada a les taules de vendre, i no a les cambres. I si això no ho fa l'Ajuntament, ho faran els ciutadans, i llestos.

I si aquest Programa no és tota una felicitat, que ni mai.

EN FRESSETA.

Necrologia

Novament hem sofert la pèrdua de una de les poques dones catalanes propagadores de nostre pàtria.

A ultims del passat març ens deixà per sempre mes, la poetessa Na Maria dels Dolors Monserdá de Macià.

Es cert que el *cos* de tan gran poeta ha desaparegut, pro el seu nom correrà d'ací i d'allà, llargues centu-ries.

Acompanyem en el condol a sa vol-guda família.

LITERARIES

A L'ARMA! A L'ARMA!...

Per ordres superiors, se convida ara a tothom, a formar part del sometent que s'està fent a la nostra ciutat, sometent fet a imatge i semblança de qui el fa i no de la manera que la realitat ha aconsellat es fessin, com són tots els demés de la nostra Catalunya.

Quin fi es proposen els nostres mandataris, al constituir un sometent tan nombros i dins la ciutat?

Que no tenen policies? Que no tenen confiança amb ells? Que no hi ha exercit aquí? O es que volen que quan hi hagi el més petit aldarull, surti la gent fins ara reposada, a reprimir-lo?

Crec que serà això últim. Però, quin interès hi tenen en que faci això el poble? Volen potser contrapuntar-lo? Volen fer que es vessi sang de poble per gent de poble? Volen criar rancúnies entre una classe social, sotmesa a ordres del sometent i altres que, per raons que ella sabran no s'hi ha sotmes, o, s'han fet la conclusió (càs que arribés un temps crític) de fer matar la gent quin quefer no es el de anar amb les armes a la mà i tenir a xopluc els que cobren precisament per a aquesta mena de serveis?

Alerta ciutadans! no se vos aconsella que no vos feu del someient, però sí, que prengueu molta cura, quan això aneu a fer, de saber ben bé el que feu.

No fós cas que vos féssin servir de carn de canó i que's féssin ells un panxo de riure, veient com es maten els germans entre ells, (si el càs de matar arribés) empesos per la fatxenderia d'haver pogut dir «sóc del sometent» o en ornats pels miralls, que ells com els caçadors d'aloses, han posat per a caçar la candideça humana.

Reposen les armes per quan les haguem de fer servir, per a matar conills, llops, o el que sigui, però no per a matar germans vostres barcelonins.

O. VICENS DE MOLLET.

Aquest article estava ja compost a l'impremta des de molt abans dels incidents d'aquests dies, o sia del 15 Març.

PER CATALUNYA

A Pànic Domènec Latorre.

T'estimo molt Catalunya, de tu estic enamorat, que si donant jo la vida tinguessis tu llibertat creu que per tu la daria, i ho faria de bon grat.

Mes, ai que ma vida es torça davant tos ferros pesats, perque no val res ma vida per tes santes llibertats.

Pero si el moment arriba d'anar per la pàtria armats, més content la daré encara, si veig tos ferros trencats.

RAMÓN COVES.

Darrer plant d'En Clarís

Ja ve'l silenci arrebossat en l'ombra. L'ona potent en els sorolls espira; el sol s'apaga al tramontar la serra: de la roda del temps va a ser l'ensada l'ànima meua, com ardent guspira d'un sagrat encenser arrebataada.

Adéu per sempre, oh mare Catalunya! Davant les portes de la eterna vida mos ulls plorosos s'han tornat entera, i l'últim bes no'm vol eixir del llavi: y és que tens en el pit sagnant ferida, l'odi en el front, i entre les mans el glavi.

La mort que trista rosegat pel dubtel En brassos de sos pobles descobria Moisés, al Muni, la terra esperançada i finava content; i a mi'm volteja turba de gent sens capítol ni guia, i l'horizont, que és ombra, llampegeja!

Un temps va ésser que uns brassos tremolosos als teus unitats se't va sentir vensuda sols per l'amor, qui no't vencé en la guerra; i al transcórrer els anys sobre aquells llassos, avui despertes bramulant retuda, amb la serp de Laocon entre tos braços.

Confonem-nos, va dir: talem de gloria serà'l cel del Mitjorn-Dalt de la serra del Pirene assentats, veurán els pobles que'ns encensen Valencies i Granades, i que'ns porten tributs de l'ampla terra sobré dos mars les galopants onades.

I en aquells jorns de màgica ventura nostres llavis serrats, d'ample llenguatge, i aquells que amollen els accents dolcissims se besaren cent cops, i falaguera l'aura se'n duia de l'abet selvatge càntics d'amor a la gentil palmera.

I allà en el cel, entre la fósca bruna, se va sentir com els pitrals cruixien d'En Ferran i d'En Jaume a l'abraçada. El món antic en el fossar somreia, i per dalt de les ones que s'obrien guaitar sorprés a un altre món se veia.

Tot es finit: tombaren les espigues que'ls dos camps feien un, amb la ventada; i eternes fites entre'ls blats descollien. Flairant cadàvers ja les aus glateixen, que un somni trist la germanó es estada, i un és foch i altre es neu que's destrueixen.

Poble gegant, Déu t'ha donat la força per confondre l'orgull. Avant sens treva, que més lluny es el cel, i'l just l'alcança. Si sol te deixo en l'amargor d'est dia, sobre ton front veurás l'ànima meua, com núvol del desert, fente de guia.

La constància es de llei en ta niçaga. Que'l pensament i'l cor de cada home sien altars de sacra independència que vora'l sol un dia s'ajuntaren l'aigla del Pirineu i la de Roma, i baixant a la terra, t'engendraren.

Lliure has d'ésser: la llibertat t'es mare Tens per castells muntanyes alteroses i uns rius i un mar que't guarden les fronteres: transporta al mar tes selves gegantines, i la sang de tes venes generoses infla del riu les aigües cristallines.

No en va aixamplant de cap a cap tos braços l'ardit moresc llençares a Mitjdia i'l tartar esglaiós a ses neveres; no en va ha caigut sobre ta faç colrada, cendra que fou Leónidas un dia, i al passar va remoure ta petjada.

Mes ai que al lluny, en la blavença volta l'esguard de Déu amenassant fulgural! És que tos fills, al rompre l'esclavatge, com rius inflats han corregut sens treva; i es roja en sang ta noble vestidura, i aquesta sang, oh Patria, no és la teua!

Insensata has estat sens fruit ni glòria; que amb peus de nin en l'ombra t'esbravaves del idol prepotent rival dels núvols!... Gents indefensas a tes mans morien!... be'l flagell de ta esquena trossejaves, més no'l bras ni la pensa que'l movien.

Qui sab si Déu, per càstig de ta empresa negante avui las llibertats antigues, te clou per sempre d'eix eden les portes i permet que'n ta soca sobrana s'entrellassin las eures enemigues de ta fértil sabor traient la ufana.

Sento les passes de la Mort que'm volta, i'l seu alé glassat sobre ma cara. En l'hora aquesta, mundanals rancúnies, com vol de corps al clarejar el dia de mi s'allunyin, que'l Senyor m'es pare, i'ls grillons besaré si Ell els envia.

Pàtria, tu déus lluitar; mes com lluitaren les tribus d'Israel: si la victòria Déu te l'aparta, al menys que les centúries te vejen per l'amor empresonada; i altra volta se senti allà en la gloria d'En Ferran i d'En Jaume l'abracada.

Tots els grillons no maten ni envileixen. Què són marges al riu, si al mar caminal Treballa: un jorn a ta mestressa'ls pobles li dirán t'es germana, per a honorarla; pensa en Jesús que de la creu mesquina, va fer lloc esplendent al abraçar-la.

I'ls últims mots escoltem, Catalunya: tu has estat i seràs: ni en mort ni en vida vincia son tronc el roure centenari. Quan va a pondre's el sol, sa llum incerta amb l'últim raig deixa una gent dormida; i'l raig mateix a un'altra gent desperta!

ANGEL GUIMERA.

No hi ha dret

S'ha dit qualques voltes i fins ho he llegit en algun periòdic, que el catalanisme no es limitaria a realitzar el seu camp d'acció dintre Catalunya, sino que calia catalanitzar Espanya. Aquesta idea que tant s'ha repetit i s'ha estès, no deixa d'ésser un atentat al dogma nacionalista, puig que el Nacionalisme no pot estrafer l'ànima de cap poble, sino que aspira que cada nacionalitat o regió conservi sa pròpia fesomia.

¿Quin dret hi ha d'imposar lo nostre als demés pobles d'Iberia? ¿Tindriem raó a l'exclamar-nos de que la decadència de Catalunya ho deviem a la castellanització de nostra terra?

El que hem de fer—i grossa és la feina que hi ha, encara que dolorós sia el dir-ho—és catalanitzar Catalunya. I que aquesta catalanització es necessària ens ho dicta la conducta de molts catalans i fins caracteritzats nacionalistes que tenen la placa de la porta en castellà, fan dir els seus fills papà i mamá, usen papers timbrats en llengua forastera i els comerciants anuncien quasi tots en castellà. I no diem res de lo poc que hem treballat per a despendre'ns del flamenquisme que tant ens embruteix i que Barcelona que tantes vegades s'ha nomenat nacionalista mantingui dintre ella tres plasses de braus que són la vergonya i l'escarni de tot poble que es digui civilitzat.

Tot això és una malaltia encomanada que té greument infectada a Catalunya i fins l'agafen els que per ses idees n'haurien d'estar immunitzats.

Si això en diem castellanització, ¿no som ridícols quan ens burlem dels castellans i no ens adonem que voluntariament vestim la seva llureia?

Treballem, doncs, dintre casa nostra, que molta feina hi ha, i deixem de pensar amb imposicions a ningú de part nostra, puig repugna al caràcter de nostra raça i pensem que mentres no estiguem ben catalanitzats no obtindrem realment de fet, la llibertat de nostra patria.

J. HOMET.

Esclat d'Amor

Ella...

La parella camina amb pas insegur, melangiosa i frisant-se. Van callats. De sobte ella mormola:

—M'estimaràs sempre?

—Ho goses preguntar?—li respon ell ofès.

—Perdona'm. Sóc tan feliç que m'apar un somni,—fa ella amb veu trencada.

Regna una pausa. La nit està amantenta per a estendre son negre mantell damunt la terra. Gradualment romàn més desert el trenca-onades. Prompte, sols es veu aci i allà qualque silueta confosa en la penombra. La solitud es complecta, empró ells avancen. Versa on? No ho saben ni s'hi fixen. Enllà, enllà sempre, fins que es perdi de l'alcanç de l'esguard la mondanal y populosa urbs, Regina del Mediterrani, plena de tragèdies y dolors, que no poden comprendre els dos enamorats.

Lenta i inconscientement, la parella devalla els graons del passeig trobant-se com per encis damunt d'una roca.

La mar bramula davant seu, fera i lliure, llencant muntanyes d'escuma. I en els confins de l'horitzó el sol vermellenc es pon reflectint-se a l'aigua. Corpresos davant la magnitud de l'espectacle els dos cors s'encenen, amarats d'Amor.

El sol, desapareixent, deixa que la nit embolcalli per complert a la terra fent-se'n mestressa, mentres que la foscor que devé no deixa veure a la parella enllaçada en un abraç immens, grandíols, d'Amor i plaer d'esperit, al mateix temps que, un bes fort, apassionadíssim ressona en els àmbits de la Solitud.

I una gavina fuig esporuguida davant l'esclat de l'Amor.

MIQUEL SOLÉ I BOYLS.

COMPANYS:

Compren "L'INTRANSIGENT" del dijous que vé.

Preparem un número dedicat als catalans d'Amèrica.

JOAN SUCARRATS

Hospital, 145 i Cera, 4

Camiseria i Genres de punt
Confeccions per a senyora
Especialitat en robes per a
recen nascuts

La que ven més barato de
Catalunya

Entreviu amb En Fivaller⁽¹⁾

Ahir vareig estar parlant una bella estona amb En Fivaller, que no es mou mai de les portes del nostre ajuntament.

Aquest em digué—al preguntar-li jo què hi havia de nou—noi, estic molt cromat, me sembla que m'en aniré a Rússia i portaré uns quants bolxevics per a que en un dia que es celebri Sessió al nostre Consistori i no hi manqui cap rata pinyada, tirin unes quantes bombes per a destruir tot ço brut i deshonrós.

—Jo tot parat vareig preguntar-li—¿que us heu tornat anarquista? No, em digué en Fivaller tot empipat, no soc anarquista, pro el meu ideal sempre ha estat fer justícia als que volen viure a espalles del poble.

Segueix dient: Quan recordo en aquells honrats companys com En Casanova, Moragas, Claris, etc., etc. que donaren sos bens i sa vida per Catalunya, i penso que avui es tot al revés m'en dono vergonya d'estar-me en aquest portal.

—¿Pro què passa?—vareig contestar-li—¿Què passa!—em contestà el bon ciutadà—encara no vos en heu adonat del que fan aquestes Garces? ¿No recordeu de la reversió dels tramvies?

¿No recordeu del pacte del ciment, guix i calç?

¿No recordeu de les aigües de Dosrius i de Moncada?

¿No recordeu del pacte del llum amb la Barcelonessa?

¿No recordeu de les misterioses obres del tunel de la reforma?

¿No recordeu de les célebres festes de 1910?

¿No veieu que succeeix a l'escorxador?

¿No vos heu adonat de la transformació de la Gran Via i carrer de Lluvia, enfront del Hotel Ritz?

¿No veieu la tallada d'arbres d'un troç del Passeig de Gràcia, que es feta per a donar goig a uns que tenen moltes pessetes?

¿No veieu el pacte de les Pompes Fúnebres?

¿Per que vos serveix ésser catalanistes i no protestar de l'acord de trans-formes el nom de la Rambla de Catalunya pel del «Conde de Güell» per honorable que aquest sigui?

El gran Fivaller acaba tombant-me la cara tot i dient-me: ¡No vos vul! dir res més, sou uns mals Barcelonins!

DOMÈNEC LATORRE I SOLÉ.

(1) En Fivaller és l'estatua que hi ha a la porta de Cala Ciutat, qui fou el Conseller que es presentà sense por davant del Rei Ferró d'Antequera, i li digué: «Vos, es cert que sou el Rei, pro sou també un ciutadà com els altres, i volgueu o no pagareu el vectigal de la carn».

ALS CORRESPONSALS:

Els fem present que si no rebem l'import dels exemplars enviats per tota la setmana entrant, ens veurem obligats a suspendre'ls-hi, la remesa de «L'INTRANSIGENT»

ALS COL-LABORADORS:

Fem present que no publicarem cap article que no vagi signat pel seu autor.

Llurs autors seran responsables dels seus escrits.

En cas de no publicar-se no tindrà dret a reclamar-lo son autor.

NOVES

A la Barceloneta

Per fi, s'ha constituït la «Joventut Nacionalista de la Barceloneta», que com saben els nostres llegidors estava organitzant-se pels nacionalistes d'aquella barriada. El mateix dia, després d'aprovar els Estatuts i Reglament, va elegir-se un Consell Directiu compost de totes les tendències del catalanisme, integrat pels següents senyors:

President, Florenci Coma; vispresident, Isidre Ràfols; secretari, Tomàs Garcés; vissecretari, Josep Climent; comptable, Marià Zaragoza; caixer, Antoni Graupera; bibliotecari, Josep Rovira; vocal primer, Hilari Salvadó; vocal segon, Joan Reynés.

El Consell Directiu, a la vegada, ha nomenat una Junta Consultiva formada pels senyors A. Miquel, B. Gribés, F. Canevas, J. Rivas i J. Casas, socis protectors tots ells que sempre s'han distingit a la Barceloneta pel seu fervent amor a Catalunya.

La Nova Alegria

Aquesta jove entitat que està hostejada a l'«Ateneu Obrer» de Les Corts, el dia 13 del que som celebrà el següent programa:

Tarda a les 4.—Sorprenent Ball de Quintet. (Per seguir la costum establerta en aquesta diada, es donaran per rams, artístiques palmes).

Nit a les 10.—Lluit ball de Tercet. (Perfumats).

Nota: A les primeres i segones parts, es dançarà una bonica sardana.

La Joventut «Renaixença»

El dia 23 del prop-passat al matí, es celebrà l'entrega oficial de la bandera de la «Joventut Renaixença», aquesta està basada amb el discurs que feu el seu fundador Domènec Latorre, el dedicar-li la dita «Joventut» un vermut d'honor «per sos treballs portats a cap per la seva fundació»; el projecte dibuix es de En Aureli Curtiella.

En dita bandera hi ha una franja vermella d'on neixen les quatre barres de sang, al bell mitg hi figura l'estrella de cinc puntes símbol del separatisme. En conjunt és una bonica senyera, la que representa «Llibertat» i «Patria».

Representants de les Joventuts «Sang Nova», «Agrupació Socialista», «Nets dels Almogàvers», «La Nostre Ensenya» i de la «Renaixença», feren breus parlaments, així com recitaren boniques poesies adequades a l'acte.

El públic que hi assistí en bon nombre, aplaudí als oradors; a l'acabar es cantaren «Els Segadors» i «La Internacional».

“PER CATALUNYA”

Volum-recull de articles del malaguanyat DR. DOMÈNEC MARTÍ I JULIÀ editat per la ASSOCIACIÓ CATALANISTA DE GRÀCIA Es ven a la redacció de «L'INTRANSIGENT» al preu de 4 ptes.

El Casal Sagrerenc

El «Grup Excursionista» de aquest Casal està activant els treballs per a que sia un èxit, l'excursió que celebrà els dies 19, 20 i 21 del corrent a les serres del platejat Montseny.

Tots els excursionistes que desitgin anar-hi poden inscriure al domicili de dit Grup, Sagrera, 155.

Per a l'Homenatge al Dr. Martí Julià

Preguem a totes aquelles entitats que tinguin en son poder fulles de subscripció, per a la confecció del retrat del malaguanyat mestre que serà donat a la «Unió Catalanista», faci la mercé de portar-les quan més aviat millor a la redacció de L'INTRANSIGENT o a la Joventut «Els Nets dels Almogàvers». També fem avinent a tots aquells admiradors del plorat mestre, que vulguin tindre el goig de contribuir a l'esmentada subscripció, poden fer-ho, amb el donatiu mínim de 0'25 cèntims; aquests donatius poden fer-se a les Joventuts «L'Avençada», «La Renaixença», «La Falç», «Els Nets dels Almogàvers», «Sang Nova», «Els Segadors», «Germinal», «La Falç» i «La Barretina» de Malgrat, «Gent Nova», de Badalona; «La Nostre Ensenya», «Joventut Nacionalista Republicana» i el periòdic «Renovació» de Tarragona i L'INTRANSIGENT.

A uns i altres els advertim que es tancarà la subscripció a ultims del corrent abril.

Apat de Fortitut

Serà un èxit; molts companys pregunten ja el preu del ticket; no podem dir-ho encara puig estem en organització, no friseu, tot vindrà; per aquesta setmana n'hi ha prou amb la festa patriòtica; assistiu-hi tots, després concretarem per l'apat de fortitut.

Comparances a nostra ciutat

En què s'assemblen els del Sometent amb els caliquenyos?

En que quasi cap tira.

En què s'assemblen els del Sometent amb l'Arc de Sant Martí?

En que sempre canvien de colors.

En què s'assemblen els del Sometent amb la Liga Patriòtica Española i els èstancs?

En que van junts i porten la bandera espanyola.

En què s'assemblen els del Sometent amb en Persianès?

En que porten escopeta per a caçar aucells.

FUNCIO PATRIOTICA

Aquesta funció que és organitzada per la redacció de L'INTRANSIGENT quina fou sospesa degut a la darrera Vaga general, es celebrarà al Teatre Olimpo (Ateneu Obrer del Dte. II) Mercaders 36 el pròxim dia 26 del corrent Abril.

PROGRAMA

Grop Dramàtic Llibertat
Els Segadors de Polònia
El Forjador d'Acer
L'Alegria que Passa
Sardanes
Cobla Barcino
Poesies Patriòtiques
Per llotges, llotgetes i demés invitacions qui en desitgi, pot dirigir-se a aquesta redacció.

COMPREU

Rom Quina
i
Aigua Colonia
preparats químicament purs per En Domènec Latorre.

Es ven a 3 ptes. litre

Canuda, 14, 1.

Barcelona

“La Nova Alegria,” i “L'Ateneu Obrer de Les Corts,”

La secció d'Esbarjo comuna a les dues Entitats, ha quedat constituïda, com segueix:

President, Josep Ribé; Vis-President, Francesc Sala; Secretari, Josep Soronella; Vis-Secretari, An on Bac; Caixer, Joan Mas; Comptador, Francesc Herbera; Vocals, Pere Palà; Enric Molina; Francesc Matifoll; Antón Mora i Joan Trias.

Correspondència

Vostre vers no està mal. Mes no podem publicar-vos-el per dues raons. En L'INTRANSIGENT no hi va cap treball que no vingui signat per son autor. En aquesta santa casa no podem ni sentir-ne parlar d'En Romanones ni d'Espanya, ni de la gran ni de la petita. ¡Ai uix! Tot ho fem precisament per la Catalunya gran.

J. P. Aneu enviant.—R. A. Vos també necessiteu el llibre «Retòrica i Poètica».—Just Pons; Esteu de pega, anirà el número que ve.—R. R. i C. En cartera.—«Espiga»; No vos el publiquem per que no sabem qui sou, amb pseudònims no ens hi entenem.—O. L. Caracussí! sou dels vius vos, apa... apa...—L. L. Ansiat que està bé...—L. R. i R. En cartera, ens manca espai.—P. P. i A. Estudieu les normes de l'Institut i canvieu les paraules de «El Papitu».—R. O.—P. H.—L. M.—A. B. De Palafrugell, que baixem de l'hort.—M. S. i B. Repte tu massa.—J. B. i T. En cartera.—M. P. De que ¿separatistes d'ahont? en tot cas de espanya.—R. B. de la «Joventut» de Valls; Perdoneu, és tanta la feina que tenim i els projectes que portem, que ens és impossible fer un meting en vostre poble, feu-nos-hi pensar més avant, de totes maneres vindrem.—S. A Si home, si, tots són uns, no en tenen res de revolucionaris.—Amic J. P. En Marius es En Pauli Ruensa.—M. O. Sempre, fins a morir. ¡Visca...!—J. A. i C. Un altre dia germà.—R. S. Grans mercès.—Amic Manel Barnet; Ja ens veurem, ¿tots bons? salut.

M. S. i B. Aneu enviant.—L. R. i J. Ens agrada, no li publiquem per manca de espai preferim noves d'aquest poble, de quartos ne podeu enviar quan volgueu.—Just Pons; Envieu-nos quelcom dels estudiants.—J. B. i T. Passat d'actualitat.—Jordi; No admetem pseudònims.—Francesc Verdera; Bon punt celebrem l'«Apat de Fortitut» se vos avisarà, serà en diumenge i al mitg dia, de vostra carta no en sabem res.—Jaume Vilardell, de la «Joventut Nacionalista d'Alella»; Conformatats amb el que ens dieu, esperem que serà un èxit.

R. C. Escolteu germà: ¿Que sou en Raimon Casellas mort o en Raimon Casellas viu?

COMPANYS:

Vestireu amb gust i elegància si vos proveïu a la

Gran Sastreria
L'ESTISORA
de ANTONI VILA

Casa de confiança i bons preus
Es confeccionen, en casos urgents
trajos en SIS HORES

SALMERON, 89.-BARCELONA

Impta. Cavanillas. Ponent, 66, Tel. 5347 A

05(46.711 Bar) Snt